

"Thế sao còn giúp tôi? Trong khi con cô là do tôi giết, tôi còn hà[h] hạ cô"

"Và còn nhiều điều cô còn chưa biết nữa, thế nào còn muốn giúp tôi không Uyên Khanh"

"Tôi vì bác Bẩm"

Nói xong Uyên Khanh vội gạt tay của hắn ra, đôi môi nhếch lên mỉm cười nhạt, Minh Khang đang suy nghĩ gì vậy? Tưởng Uyên Khanh tôi dễ dàng tha thứ vậy sao, nỗi đau mất con, cảm giác cùng cực trong phòng phẫu thuật, làm sao tôi có thể quên được? Làm gì có chuyện tôi gạt bỏ lỗi lầm của anh.

Minh Khang anh quên đi, tôi nhất định sẽ khiến anh trả giá cho sự trọng nam khinh nữ của anh.

"Hình như anh hiểu lầm thì phải, tôi vì mẹ anh nên mới giúp"

Uyên Khanh lạnh giọng, nói xong cô quay người bỏ đi. Nét mặt ngơ ngác ảm đạm của hắn nhìn theo.

Uyên Khanh ra ngoài gọi Mĩ Nhu kêu bác sĩ, sau khi ông bác sĩ đến khám rồi lên đơn kê thuốc cho hắn. Minh Khang vừa uống được vài viên thuốc hạ sốt thì lăn đùng ra ngủ

Uyên Khanh nho nhã cúi đầu tiễn vị bác sĩ ra ngoài cổng.

8h sáng hắn thức giấc sốt cũng đã hạ, từ sớm Mĩ Nhu đã nấu sẵn cháo cho hắn, vì có việc nên Uyên Khanh thay Mĩ Nhu bưng vào cho Minh Khang.

Hắn vệ sinh cá nhân xong xuôi, đang ngồi ở bàn làm việc, Uyên Khanh đẩy cửa nhẹ nhàng đi vào, tên khốn này vừa mới hạ sốt đã lao đầu vào làm việc? Cô thở dài mang chén cháo đi lại đặt xuống.

"Cháo này, ăn đi còn uống thuốc"

"Cô nấu sao"

"Không, là Mĩ Nhu"

"Cô có bỏ độc vào không? Lợi dụng lúc tôi đang ốm mà hại [h]ết tôi"

Hắn ngược lên, giọng khàn khàn khuôn mặt điển trai khí chất lạnh lùng bao trùm hỏi? Uyên Khanh nghe xong mà tức hộc máu, cô chứ có phải hắn đâu mà dè hèn dùng cách này? Uống công cô có lòng tốt mang cháo vào.

"Không"

Uyên Khanh hằm hực nói, nhìn xuống thấy nét mặt của Minh Khang vẫn còn hoài nghi mà cô bực lắm. Không suy nghĩ nhiều cô liền múc một thìa cháo bỏ vào miệng ném thử để chứng minh.

Miếng cháo chưa kịp nuốt thì hắn bất ngờ kéo người Uyên Khanh xuống hôn lên, hắn nuốt sạch phần cháo trong miệng cô.

"Tôi tin..."